

Hoofdstuk 1

Marjolein had moeite haar emoties in bedwang te houden. Nog even en dan nam ze definitief afscheid van Orlando, zijn kersverse echtgenote Elise en de meer dan achtduizend mannen en vrouwen die terugkeerden naar de aarde.

In de twee maanden dat ze op de planeet Gliese verbleven, hadden ze de democratische lijnen volgens het Osisme uitgezet dat op aarde al zo'n twintig jaar de standaard was. Van Marjolein werd verwacht dat ze de aardse ideologie op Gliese zou voortzetten. Ze was ambitieus en Orlando had veel vertrouwen in haar als de hoedster van de utopische planeet Gliese, een functie waarvoor ze democratisch was verkozen. De aarde bevond zich op 20,4 lichtjaren verwijderd en vier maanden eerder waren ze met zo'n tienduizend manschappen en zestien ruimteschepen naar Gliese afgereisd om orde op zaken te stellen.

Op de planeet was een grote derde oorlog uitgebroken en Kronos - de biologische vader van Orlando - was de initiator van de missie geweest. Na de heenreis, die twee maanden duurde, bleek bij aankomst dat hun missie anders verliep dan was voorgesteld. In plaats van de wrede dictator Boris Petrovitsj aan te treffen, zoals Kronos had voorgespiegeld, kwamen ze in een periode terecht die vergelijkbaar was met onze prehistorie. De oorzaak lag in de snelheid van het licht, 300.000 kilometer per seconde, terwijl dat 299.792,458 moest zijn. Daardoor waren ze in het verleden van Gliese terechtgekomen. Inmenging in de historie van de planeet moest door Marjolein zo worden toegepast dat de verschrikkingen door Boris Petrovitsj in de toekomst niet konden plaatsvinden.

‘Ik heb alle vertrouwen in je,’ zei Orlando met een lichte vibratie in zijn stem. Ook hij was emotioneel over hun afscheid.

Het liefst was hij op de idyllische planeet gebleven, maar hij had het thuisfront beloofd dat hij uiterlijk een halfjaar na vertrek weer terug zou zijn. Hij maakte zich zorgen over Gliese omdat onbekenden, naar het voorbeeld op de Gizeh-vlakte in Egypte, piramiden aan het bouwen waren. Onbekend was welke intenties de bouwers hadden en tijdens hun nog korte verblijf van twee maanden hadden de vermoedelijke vrijmetselaars zich niet vertoond. Aan de stand van de bouw van de piramiden was af te leiden dat de werkzaamheden van het ene op het andere moment waren gestaakt. De reden was onbekend.

‘Als je handelt volgens de grondwet die we op basis van het Osisme voor Gliese hebben opgesteld, kun je van deze planeet een blijvend paradijs maken wat een lichtend voorbeeld kan zijn voor de rest van het universum,’ zei OrlandO op een wat vaderlijke toon.

Marjolein voelde de zware druk op haar schouders, al lag het slagen van haar missie niet alleen in haar handen. De Gliese-gangers, zo’n zeventienhonderd mannen en vrouwen die ervoor hadden gekozen de planeet met haar oorspronkelijke bevolking op een hoger niveau van beschaving te brengen, steunden haar in de zelfreinigende democratie vanuit het Osisme, een systeem zonder politieke leiders en waar in bindende referenda, in het verlengde van de Gliese-grondwet, alleen beslissingen werden genomen volgens het principe van de meeste stemmen gelden. Op aarde was dit met veel succes ingevoerd na het kapitalisme. Emile van Straten - de niet-biologische vader van OrlandO - had het Osisme gelanceerd en het OgenOOtschap, het bestuurlijke orgaan dat ervoor moest zorgen dat alles in goede banen werd geleid, was door hem en zijn vriend Jonathan opgericht. Ze hadden de Aarde ermee van de ondergang gered. Het verleggen van de democratie in de handen van het volk in plaats van de oude elite en politieke leiders was de helft van het succes

geweest. De andere helft was het invoeren van de O, een wereldmunt die niet in contant geld bestond en alleen bancair circuleerde binnen de Obank, uiteindelijk nog de enige bank op Aarde. Omdat de O niet uitwisselbaar was met de aanvankelijk nog bestaande valuta had de nieuwe munteenheid het oude geld in korte tijd verdreven als de wereldmunt van en voor het volk. De welvaart was op Aarde enorm toegenomen en armoede bestond vrijwel niet meer. Ook oorlogen waren uitgebannen. Wel had de omwenteling naar de O voor tijdelijke financiële chaos gezorgd, waar ze destijds toch mee te maken kregen als gevolg van de malversaties van op geld beluste politieke leiders en de über-elite van destijds. Door het uitbannen van het contante geld was de schaduweconomie en de aan contant geld gerelateerd misdaad om zeep geholpen en waren de bancaire transacties in de O op afroep inzichtelijk. Door deze ingrepen was de geldgerelateerde misdaad vrijwel uitgebannen en voor Gliese was dat ook de bedoeling, maar dan in een poging er een geldloze maatschappij van te maken. Gliese was er heel geschikt voor omdat de planeet, die anderhalf maal groter was dan de Aarde met slechts één groot eiland ter hoogte van de evenaar, overzichtelijk was en de natuur meer dan genoeg bood om in de behoeften van alle planetariërs te voorzien. Men diende te produceren voor eigen gebruik, maar dan minimaal twee keer zoveel als nodig was. Het overschot was op centrale plaatsen beschikbaar voor anderen tot een zelfgekozen limiet. De sociale controle voorkwam dat de hebzucht weer de overhand kreeg.

Glienezen die in georganiseerd verband aan het werk gingen, zoals in de landbouw, hadden een gemiddelde werkweek van zestien uur, waardoor er voor studie en meditatie voldoende tijd overbleef. Stamceltechnologie in de voedselproductie - wat op Aarde een grote vlucht had genomen - was voor Gliese niet van toepassing omdat er aan grondstoffen meer dan voldoende

aanwezig was. Pas als schaarste optrad kon men er altijd nog op overstappen.

‘Lieve Marjolein, let je er wel op dat het vele goud op Gliese geen bijzondere betekenis krijgt,’ drukte OrlandO haar op het hart.

Marjolein, die in korte tijd een bliksemcarrière had gemaakt, had eraan moeten wennen niet meer in geld te denken. Dat was voor haar en voor de andere Gliese-gangers niet eenvoudig, maar iedereen was ervan doordrongen dat de valkuil van het goud een gevaar voor de geldloze samenleving en de zuivere democratie betekende. Goud, dat op Gliese eenvoudig te vinden was, stond in het aardse verleden gelijk aan waarde waarmee de een over de ander heerste. Dat moest op Gliese koste wat kost voorkomen worden. Waarde had op Gliese alleen betekenis in de relatie tot arbeid, levensmiddelen en gebruiksvoorwerpen.

‘Bedankt voor je advies, OrlandO. Ik zal er zeker goed op letten,’ antwoordde Marjolein.

Ze stonden op het in een ruit gevormd plein tussen de piramiden in aanbouw, waar de vorige avond het huwelijksfeest van de nog jonge OrlandO en Elise was gevierd. Elise was twintig jaar en twee jaar ouder dan OrlandO. Sinds hun aankomst op Gliese was de plek waar ze nu stonden het middelpunt van de activiteiten geweest en rondom in het mulle zand lagen de ruimteschepen geparkeerd.

De zon op Gliese gaf overdag een constante temperatuur af van zo’n 25 graden Celsius en ’s nachts daalde het naar gemiddeld 18 graden. Of dat voor alle seizoenen gold was nog niet bekend. Nu scheepten de thuisvaarders zich in voor de terugtocht en het plein liep leeg.

‘Kom, we moeten gaan,’ zei de roodharige Elise die de blonde Marjolein als haar hartsvriendin nog eenmaal omhelsde. De tranen stroomden over hun wangen.

‘Dank je dat je mijn getuige was en je alles zo geweldig hebt georganiseerd voor ons huwelijk,’ snikte Elise.

‘Graag gedaan,’ antwoordde Marjolein met trillende lippen.

‘Jij bedankt voor de onvergetelijke salsa-workshops die je hier met OrlandO organiseerde. Gliese wordt nu een swingende planeet.’

Vanaf het moment dat bekend was dat er mensen op Gliese achterbleven, waren workshops op allerlei gebied georganiseerd om de idealistisch ingestelden zo goed mogelijk op hun nieuwe bestaan voor te bereiden. Zo waren er presentaties gegeven over oude ambachten, zoals het bakken van brood, het verbouwen van graan en gewassen, het vangen van vis en bijvoorbeeld hoe meubels te maken. Door de onverwachte wending in de Gliese-missie, wat leidde tot de opbouw van de planeet in plaats van oorlog te voeren met Boris Petrovitsj, had iedere vrijwillige achterblijver voor zichzelf bedacht waar hij of zij goed in was of in ieder geval wilde uitproberen. Elise had gekozen lessen in het salsa-dansen te verzorgen met OrlandO als haar danspartner. Nu trok haar kersverse echtgenoot aan haar arm en Elise maakte zich los uit de omhelzing. OrlandO kuste Marjolein op haar roze wangen en vervolgens liep hij met Elise hand in hand naar de ‘Ouranos’, het moederschip, dat moderner was dan de overige vijftien schepen die naar de belangrijkste Griekse goden waren vernoemd. Nog eenmaal keken ze om en zwaaiden naar Marjolein en Niels Menzel, haar steun en toeverlaat, die inmiddels naast haar stond. Ook in hem had OrlandO veel vertrouwen. OrlandO zuchtte diep en klopte het zand uit zijn witte gewaad.

‘Wat een fantastische mensen en ik zal ze vreselijk missen,’ zei hij. ‘We zullen ze nooit meer zien of spreken.’

Elise was te zeer overmand door emoties om erop te reageren.

Tien minuten later stegen de toestellen op en als groet ter afscheid vloog de vloot in de formatie van de Magische Ruit nog eenmaal over het idyllische eiland.

